

[Ole Vig Jensen]

meget værdifuldt og helt uundværligt frivilligt arbejde inden for foreningslivet og kulturlivet i Danmark.

Denne mulighed for at støtte denne omfattende virksomhed er affødt af en udbredt spillelyst i den danske befolkning. Det kan man måske sige der er mindre grund til at være imponeret over. Men når nu spilleglæden trives og det er aldeles frivilligt for den enkelte at deltage, så er enhver krone til disse ædle formål, som denne lovgivning beskriver, yderst velkommen.

De ædle formål er stort set alle sammen medtaget i det forslag, som vi har til behandling: Idrætten som de veletablerede og vel ældste tilskudsmodtagere. Ungdomsorganisationerne med deres mangeartede formål. Fritidslivets organisationer. De velgørende organisationer. Oplysningsforbundene og det alment kulturelle område. Det er tilsammen tilskudsmodtagere og områder, som dækker meget bredt. Så langt så godt!

Derimod mener vi ikke, at der er fundet den rigtige balance imellem tilskudsmodtagerne, ligesom det er åbenbart, at ikke alle velberettigede og velbegrundede modtagere inden for hovedområderne er, som det vist opfattes af mange, inde i varmen.

Jeg erkender, at såvel de 19 organisationer med deres udspil som regeringens justering af dette forslag er et prisværdigt forsøg på at tage bredere hensyn. Men jeg vil gerne for Det Radikale Venstres vedkommende anmelde, at vi under det forestående udvalgsarbejde finder det nødvendigt at se yderligere på den foreslåede fordelingsnøgle med henblik på at opnå en større grad af retfærdighed, så langt som det overhovedet er muligt på et område, hvor man ikke kan anlægge objektive kriterier.

Jeg vil også gerne til beroligelse for de gamle tilskudsmodtagere sige, at vi ikke lægger op til en revolution af principperne. Vi anerkender og værdsætter det arbejde, som f.eks. idrætsorganisationerne som de store tilskudsmodtagere står for, og hvor der fra ordningens start har været nøje sammenhæng mellem denne lovgivning og det frivillige idrætsarbejde og den statslige finansiering. På samme måde gælder det andre af de hidtidige grupper af tilskudsmodtagere.

Nye tilskudsmodtagere er de landsdækkende oplysningsforbund, hvormed der i øvrigt

indfries et tidligere givet tilsagn. Om den model, regeringen har valgt, hvor oplysningsforbundene får tilskud både over finansloven og fra denne lov, er den bedste løsning, kan jeg måske være i tvivl om, men det må vi vurdere under udvalgsarbejdet.

Når jeg har nævnt disse ting, er det for at vende tilbage til fordelingsspørgsmålet. Det er som tidligere nævnt vores indstilling, at der må tages mere vidtgående hensyn i fordelingspolitikken, og det er muligt at gøre det, fordi der er et stort, forøget overskud at dele ud af. Vi er i den enestående gunstige situation – og det er vi mange her i Tinget der kan tale med om – at den ændrede fordeling ikke behøver at betyde, at de hidtidige modtagere af tilskud får forringet deres vilkår.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på, hvordan en ændret fordeling skal se ud, endsiige hvem der skal komme i betragtning. Men alle ved, at der er mange ønsker og mange forslag. Jeg vil også tro, at det er noget, organisationerne vil kunne bekræfte: Når man begiver sig ind i den proces, er det en besværlig vej at slå ind på, og derfor skal det gøres grundigt og ordentligt i det forestående udvalgsarbejde.

Jeg mener og har lyst til at sige, at de hidtidige modtagere må forstå, at de er privilegerede i forhold til mange andre tilskudsmodtagere, som får midler gennem Tingets bevillingspraksis, hvad der fører til, at de som oftest må leve med uændrede eller oven i købet beskærede midler. Her er der et område, hvor der har været en betydelig vækst igennem årene, og det er det, der med de bemærkninger, jeg i øvrigt har gjort om det værdifulde arbejde hos alle de kendte, begrundet, at vi må se på, om ikke vi kan lave en mere retfærdig fordeling.

Som det sidste vil jeg sige, at jeg er enig med dem, der har sagt, at denne lovgivning og proventuet herfra naturligvis ikke kan og ikke skal erstatte statens generelle forpligtelser på hele kulturområdet.

Jeg vil som det allersidste sige, at når der i denne lovgivning er lagt op til, at statens afgift skal være 16 pct., så er der jo ingen, der siger, at det er et helligt tal. Det er et tal, vi kan se på, og jeg lægger vægt på, at det kan fastsættes i samarbejde mellem regeringen og partierne.

Kofod-Svendsen (KRF):

Vi er jo alle i den situation, at vi gerne vil